

Arrest

nr. 192 930 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 20 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te hetend:

(...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te geven.

De beslissing tot verwijdering van 20/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980: IZIGaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht ingevuld op 20/09/2016 verklaard een duurzame relatie en vrienden in België te hebben. Betrokkene heeft op 22/11/2016 tijdens het interview met een DVZ medewerker geweigerd een nieuwe vragenlijst in te vullen. Het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 18/05/2016, 29/05/2016. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18/05/2016. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 02/01/2017 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, he administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Doordat de overheid geen enkele rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheid dat verzoeker een privé- en gezinsleven in België heeft

Artikel 74/11 §1 al. 1 Vreemdelingenwet stelt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Artikel 8 EVRM stelt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”

Hieruit volgt dat de overheid bij het nemen van de beslissing rekening moet houden met het privé- en familieleven van verzoeker.

De bescherming van het privé- en familieleven is niet absoluut. Een inmenging is overeenkomstig artikel 8 EVRM mogelijk. Echter kan het privéleven niet zomaar genegeerd worden. Er dient – zeker bij een inmenging – zeker rekening mee te worden gehouden. Een inmenging in het privéleven is mogelijk, maar er moet wel rekening mee worden gehouden, en een afweging worden gemaakt.

In casu wordt er echter geen rekening gehouden met het privéleven van verzoeker.

In casu heeft verzoeker verklaard dat hij een duurzame relatie heeft in België.

De verwerende partij weigert bij het nemen van de beslissing met dit gegeven rekening te houden.

De verwerende partij gaat er zelfs volledig verkeerdelijk van uit dat er geen rekening mee zou moeten gehouden worden, omdat verzoeker strafrechtelijke feiten zou hebben gepleegd.

De verwerende partij motiveert in die zin:

“Het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.” (stuk 1)

Hieruit kan verzoeker enkel maar afleiden dat de verwerende partij het feit dat verzoeker een duurzame relatie in België heeft, niet in haar overweging wenst mee te nemen, maar doodleuk naast zich neerlegt.

In casu had de verwerende partij moeten rekening houden met het privéleven van verzoeker, inzonderheid met het feit dat verzoeker een duurzame relatie in België heeft.

Het was dan aan de verwerende partij om een afweging te maken tussen het recht op eerbiediging van dit gezinsleven, en de inmenging die de uitvoering van de bestreden beslissing teweeg zou brengen.

In casu wordt er echter geen rekening gehouden met het privéleven.

Er wordt in eerste instantie bevestigd dat verzoeker een privéleven heeft. Om vervolgens verkeerdelijk te stellen dat er geen rekening zou moeten mee worden gehouden omdat verzoeker strafrechtelijke feiten heeft gepleegd.

Dat verzoeker strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, is uiteraard geenzins een reden om het privéleven zomaar te negeren.

Er dient steeds rekening mee te worden gehouden, en er dient steeds een afweging te worden gemaakt.

De verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat in het geval er (beweerdelijk) een gevaar voor de openbare orde zou zijn, er geen rekening zou moeten gehouden worden met artikel 8 EVRM.

In casu motiveert de verwerende partij uitgebreid omtrent de strafrechtelijke feiten, doch motiveert de verwerende partij niet omtrent het privéleven en de afweging daarvan ten aanzien van de strafrechtelijke feiten. Meer nog: de verwerende partij meent dat er met het privéleven geen rekening zou moeten worden gehouden.

Dit is volstrekt verkeerd. Een afweging dient steeds te worden gemaakt.

Ook indien er een gevaar zou zijn voor de openbare orde, komt het nog steeds de verwerende partij toe om rekening te houden met het privéleven, en een afweging te maken tussen enerzijds het privéleven, en anderzijds de bescherming van de openbare orde.

De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.3. De verzoekende partij betoogt dat de overheid geen enkele rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheid dat de verzoekende partij in België een privé- en gezinsleven heeft. Zij meent dat uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM volgt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met haar privé- en familielevens. Zij betoogt dat de bescherming ervan niet absoluut is en dat een inmenging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM mogelijk is, doch dat het privéleven niet zomaar mag genegeerd worden, dat er zeker

rekening mee dient gehouden te worden en dat een afweging moet gemaakt worden, wat *in casu* niet is gebeurd. De verzoekende partij wijst er op dat zij een duurzame relatie heeft in België, dat de verwerende partij weigert hiermee rekening te houden, dat zij er zelfs volledig verkeerdelijk vanuit gaat dat er geen rekening mee zou moeten worden gehouden daar de verzoekende partij strafrechtelijke feiten heeft gepleegd. Zij meent dat zij uit de motieven van de bestreden beslissing enkel kan afleiden dat de verwerende partij het feit dat zij een duurzame relatie heeft in België niet in overweging wenst te nemen maar doodleuk naast zich neerlegt. Volgens de verzoekende partij kwam het de verwerende partij toe een afweging te maken tussen het recht op eerbiediging van het gezinsleven en de inmenging die de uitvoering van de bestreden beslissing zou teweeg brengen. De verzoekende partij meent dat wordt bevestigd dat zij een privéleven heeft om vervolgens verkeerdelijk te stellen dat er geen rekening mee gehouden zou moeten worden omdat zij strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, dat dit uiteraard geen reden is om het privéleven zomaar te negeren, dat er steeds rekening mee dient te worden gehouden en steeds een afweging dient te worden gemaakt. Zij meent dat de verwerende partij er verkeerdelijk van uit gaat dat in het geval er een (beweerdelijk) gevaar voor de openbare orde zou zijn, er geen rekening zou moeten gehouden worden met artikel 8 van het EVRM. Zij wijst er op dat de verwerende partij uitgebreid motiveert omtrent de strafrechtelijke feiten, doch niet omtrent het privéleven en de afweging daarvan ten aanzien van de strafrechtelijke feiten, meer nog dat de verwerende partij meent dat er met het privéleven geen rekening zou moeten worden gehouden, dat dit volstrekt verkeerd is, dat ook indien er een gevaar zou zijn voor de openbare orde, het nog steeds de verwerende partij toekomt om rekening te houden met het privéleven, en een afweging dient te maken tussen enerzijds het privéleven en anderzijds de bescherming van de openbare orde.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij betwist enkel de motieven in de bestreden beslissing betreffende artikel 8 van het EVRM.

3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

3.5.1. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.5.2. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat niet blijkt dat de verzoekende partij in België een privé, gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat de verzoekende partij weliswaar in haar verzoekschrift verwijst naar *“een duurzame relatie in België”*, doch dat de verzoekende partij niet verder toelicht met welke persoon zij een duurzame relatie in België heeft. Voorts voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift ook geen stukken waaruit een gezins- en/of privéleven op grond van *“een duurzame relatie in België”* zou blijken. Ook uit de stukken van het administratief dossier kan enkel afgeleid worden dat de verzoekende partij verklaarde een relatie te hebben met een Belgische vrouw die zwanger is, doch dat zij verhuisd is en de verzoekende partij niet kan aangeven naar waar (vragenlijst ingevuld door de verzoekende partij op 15 maart 2017, ontvangen door Dienst Vreemdelingenzaken op 31 maart 2017). Er blijkt derhalve geenszins dat de verzoekende partij *“een duurzame relatie in België”* had die beschermingswaardig zou zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.5.3. Daarnaast, stelt de Raad vast dat, in zoverre er sprake zou zijn van *“een duurzame relatie in België”*, in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en bevestigd door de verzoekende partij, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij nooit om een toelating tot verblijf heeft verzocht. Zij werd aangetroffen in illegaal verblijf en kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft nooit enige poging ondernomen om een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf.

In dit verband wordt er nogmaals op gewezen dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij haar partner niet weet wonen. Ook wordt erop gewezen dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Volledigheidshalve wordt ook opgemerkt dat de verzoekende partij geen melding maakt van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 november 2016 de mogelijkheid heeft gekregen om een vragenlijst in te vullen waarin zij onder meer informatie kon geven over haar familie en eventuele redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. De verzoekende partij weigerde deze vragenlijst in te vullen en heeft er bijgevolg zelf voor gekozen om hierover geen verdere informatie te verschaffen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de vragenlijst alsnog heeft ingevuld en als datum 15 maart 2017 aangaf, doch blijkt niet dat de verwerende partij kennis kreeg van dit document voor het nemen van de bestreden beslissing op 20 maart 2017. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat het document werd overgemaakt door het 'Centrum Illegalen Merksplas' op 31 maart 2017 om 11u14.

In de bestreden beslissing wordt volgende afweging gemaakt:

“Het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 18/05/2016, 29/05/2016. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18/05/2016. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 02/01/2017 door de correctionele rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat de gekende elementen van het familie en privéleven van de verzoekende partij worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. In het licht van alle bovenstaande vaststellingen kan *in casu* niet worden aangenomen dat deze afweging disproportioneel of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel wordt *in casu* niet aangetoond.

3.6. Hieruit blijkt tevens dat bij het opleggen van het inreisverbod rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak zoals voorzien in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.7. Waar de verzoekende partij nog stelt dat het feit dat zij een gevaar voor de openbare orde zou zijn, een bewering is, lijkt zij het niet eens te zijn met deze beoordeling. Echter maakt zij geenszins aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt waarom de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Het louter niet eens zijn met de bestreden beslissing volstaat niet om de nietigverklaring ervan te kunnen bekomen.

3.8. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekende partij met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.11. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER